

KIADJA AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

Kéziratok és szakkérdések a szerkesztőség
címére küldendők.

Megjelenik egyelőre minden hó közepén.

AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj:

Egész évre 8 aranykorona, fél évre 4 aranykorona.

Előfizetési díjakat és hirdetések az
Országos Halászati Egyesület (Budapest,
V, Országház-tér 11. II. em. 213.) fogad el.

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, M. KIR. HALÉLETTANI KISÉRLETI ÁLLOMÁS (II, DEBRŐI-ÚT 15. SZÁM.)

TARTALOM: Halászati tanfolyamunk tanulságai. -r. -l. — Gergő csukázni ment. (Tárca.) L. Kiss Aladár. — Harcsafogás. báró Szurmay Sándor. — Halastavaink fontosabb madárellenségei. Dr. Keller Oszkár. — Tanfolyamunk lefolyása. — Társulatok—Egyesületek. — Élményeim egy vacsorán. ifj. Z. F. — Vegyesek. — Árjegyzés. — Hirdetések.

Első halászati tanfolyamunk tanulságai.

Az Országos Halászati Egyesület, mely lapunk utján a betű erejével több mint negyed század óta terjeszti hazánkban a halászati szakismereteket, ezidén nálunk új eszközt: az élő szó erejét s a szemléltetés közvetlen hatékonyságát is alkalmazásba vette e célja elérésére. Három napos halászati tanfolyamot rendezett, melyre az egyesület minden tagja s lapunk minden olvasója jelentkezhetett és azon díjtalanul résztvehetett.

Mostan, hogy eme próbálkozásunkon túl vagyunk már, nem lesz érdektelen, ha visszatekintünk első tanfolyamunk előzményeire, lefolyására és leszűrjük tanulságait, azért, hogy a jövőben felhasználhassuk, hogy a szakismeretek terjesztését és állandó gyarapítását egyesületünk tagjai körében minél sikeresebbé tehesük a halászati többtermelés érdekében!

Először is — sajnos — rá kell mutatnunk arra, amit újévi beköszöntőnkben is mondtunk, s amit mindnyájan érzünk és tudunk: a nyomasztó gazdasági helyzetre, amely minden termelési és kereskedelmi vállalkozásra: így a halászatra is súlyosan nehezedik napjainkban.

Ilyen viszonyok között, midőn az elmúlt évek „konjunkturája“ rég megszűnt, midőn a belföldi fogyasztóképesség általános csökkenése párhuzamosan haladt az export lehetőségek akadályainak gyarapodásával, meg kell vallanunk, magunk is alaposáknak találtuk egyesületünk körében azok aggodalmait, akik a tanfolyam hirdetését időszerűtlennek vélték, mert attól féltek, hogy a tanfolyam kellő számu jelentkező hiányában nem lesz megtartható. Nem csekélység ugyanis manapság az sem, ha valaki rászánja magát arra, hogy vidékről három napra feljöjjön Budapestre, itt szállásról és ellátásról gondoskodjék. Ez átlagos számítás szerint vasuti költséggel körülbelül egymillió koronát jelent! Ha a tanfolyam díjtalan volt is, az minden vidéki résztvevő részéről

mégis átlagban ilyen nagy összeg kiadását tette elkerülhetetlenné. A jelentkezők és résztvevők pedig túlnyomó többségben vidékiek: birtokosok jószágkormányzók, gazdasági intézők, és halászmesterek, szóval olyan tagok és érdekeltek voltak, akik halászati termeléssel gyakorlati vonatkozásban állanak, vagy állhatnak.

Midőn a jelentkezők lapunk szerkesztőségébe beérkeztek, — több mint harminc levél — már tudtuk, hogy a tanfolyam sikere mégis biztosítva lesz. Legszerényebb számítással is biztosra vehettük ugyanis, hogy a jelentkezők közül kereken huszan valóban részt fognak venni.

Igy készültünk a nagy napra, január 25-ére. Az utolsó hét azonban csaknem naponként újabb kellemes csalódást hozott: leveleket és táviratokat, melyekben újabb és újabb jelentkezőket kaptunk, amiben nagy része volt a kaposvári Mezőgazdasági Kamarának és ez intézmény lelkes titkárának Rajczy Géza urnak, kinek ez uton is hálás köszönetünket kell kifejeznünk. Lemondó levél kettő érkezett.

Mire a tanfolyam megnyitásának ideje elérkezett, s az Országos Halászati Egyesület elnöksége nevében azt Répássy Miklós ny. földmívelésügyi államtitkár ur, egyesületünk alelnöke meleg szavakkal megnyitotta, a m. kir. halélettani és szennyvitzisztító kísérleti állomás előadó teremébe átalakított nagy laboratóriumában a megjelent magas vendégeken kívül negyvennél több résztvevő volt jelen!

Ez az érdeklődés, mely sem az elméleti előadások sem a gyakorlati bemutatások alkalmával nem csökkent, bevallhatjuk, minden várakozásunkat felülmultha!

Örömmel csupán az a sajnálatos körülmény zavarta meg, hogy Dr. Korbuly Mihály kísérletügyi igazgató ur, a m. kir. halélettani és szennyvitzisztító kísérleti állomás vezetője egyik hivatalos utazása alatt megbetegedett és így hirdetés bevezető előadását személyesen nem tarthatta meg.

A tanfolyam lefolyását, résztvevőinek és vendégeinek névsorát lapunk más helyén ismertetjük. Itt tanulóival kell foglalkoznunk.

Első tanulsága, hogy egyesületünk ilyenféle tevékenységet a jövőben is minden bizonnyal felveheti munkaprogramjába. *Halászati tanfolyamokat nemcsak külföldön, de nálunk is lehet és kell is tartani.* Erre meg van a hajlandóság, úgy az arra hivatottak, mint előadók részéről, amihez egyébként soha sem fért kétség, mint *a hallgatóság részéről is, mely az érdekelt gazdaközön-ség színe-javából kerül ki.*

Második tanulságunk a tanfolyamok maradandó eredményeire vonatkozik. Az élő szó ereje s a laboratoriumi gyakorlati bemutatások közvetlensége folytán máris mutatkoznak igen megbecsülendő eredmények. A résztvevők közül sokan elsajátították az előadott anyagon kívül pl. az egyszerű plankton vizsgálatot, elhatárolták planktonhálókat, kamarákat, kisebb mikroszkópok beszerzését, megismerkedtek az oxigén meghatározás módjával, s ezt is képesek lesznek önállóan végezni, foglalkoztak régiebb és újabb észlelt halbetegségekkel, stb. Mindezek konkrét panaszok és a halélettani állomás helyszíni vizsgálatai esetén meg fogják könnyíteni a vizsgálatokat és eredményesebbé fogják tenni a bajok felismerését és elhárítását.

Harmadik tanulsága, hogy időnként szorosabbá tehető az a kapcsolat, amely lapunk útján állandóan fennáll az egyesületnek a halászat és haltenyésztés terén működő tagjai és az egyesület vezetősége között, és szorosabbá válhat ily módon az a kapcsolat is, mely az egyesület termeléssel foglalkozó tagjai és a halászat állami szervei: a földmívelésügyi miniszterium halászati osztálya és a m. kir. halélettani és szennyvitzisztító kísér-

leti állomás között áll fenn. Minél szorosabbaká válnak ezek a kapcsolatok, annál nagyobb fellendülés, annál hasznosabb és eredményesebb munkálkodás lesz lehetséges a jövőben a többtermelés érdekében, mindannyiunknak és a sokat sanyargatott hazánknak is igazi javára!

—r —l.

Harcsafogás.

Irta: báró Szurmay Sándor, ny. gyal. tábornok.

Az eddigi, általánosságban elterjedt felfogás szerint a harcsa mint lomha, a víz fenekén: tuskó, kövek, bedült fák stb. védelme alatt fekvő éjjeli rabló volt ismeretes, melyet nappal horoggal csak ritkán lehet megfogni, akkor is csak fenekes horoggal és kisebb példányokban. Tudtuk azt is, hogy társaséletet él, többedmagával jár és ha valamely helyen egyet fogtunk, ott rendszerint többet is tudunk horogra keríteni. Előmozdítottuk folyóvizekben a sikert, ha kedvenc fekvőhelyük fölött tettük be a fenekeshorgot földi gilisztával vagy apró hal-csalival és még följebb több méterrel, lehetőleg lárma és feltűnés nélkül, föl kavartuk a meder iszapos fenekét, mely műveléssel az iszapban fekvő némely álcát és a harcsának kedves egyéb csemegét a víz sodrába hozunk és ezzel kimozdítjuk a harcsát fekvőhelyéből. Ilyenkor a harcsa fölfelé is uszik a táplálék után és e közben megtalálja a csalit is.

Tudtuk továbbá azt is, hogy hivatásos halászok nemcsak nálunk a Tisza-Dunában, hanem a Drávában és Oroszországban a Volgában is rég időktől fogva nemcsak a víz fenekére eresztett horoggal fogják a har-

Gergő csukázni ment.

Irta: L. Kiss Aladár.

— A „Halászat“ eredeti tárcája. —

(Befejezés.)

Utánnymomás tilos.

— Keresztelőre mék, Ötvenyre. No Isten vele, Gergő. Sietek, mert még lekések a vonatról.

— Isten áldja!

Kezet fogtak s a másik pillanatban az asszony már tovább aprózta lépteit. Gergő úgy érezte mostan, mintha az a mázsás kő, mely ránehezedett, legurult volna a szívéből. De azért tovább vágta a szót magában. Gyürközött a babonájával.

— Asszony volt, igaz, a kivel először találkoztam, de nem vénasszony. Meg aztán rokon. Közeli atyafiságban vagyunk. Tán az még nem baj!... S megindult tétován a csukatánya felé.

Alig haladt pár lépést, a nevét kiáltották bele a reggeli tiszta, visszhangos levegőbe.

— Gergő!... Gergő!...

Megfordult. Az asszony kiáltott feléje az éles hangjával, úgy ötven lépésről.

— Mi a'!...

— E' is felejtettem mondani! Sok szerencsét!!...

Azután sietett megint tova.

Gergő megrázkódott a szóra egész testében. Egyszeriben melegje lett meg a hideg is lelte. A szépen összekötözött mogyorófanyeleket leejtette a kezéből és csak nézett-nézett némán a levegőbe.

A meredek vízparton túl a haris szólalt meg a magas fűben. A közeli ákacosban a gébics cserrentett rá, és előtte pedig, lent a tükörsima Marcalon szétfreccsent a víz, a mint a csuka közéjük csapott a buvóhelyéről, a gyanutlanul uszkáló kis halaknak. Kezdt minden éledni a dérengésben, csak Gergő érezte magát olyan furcsán.

Tétován álldogált még egy darabig, azután önkéntelen lehajolt a horgászó nyelekért s kimért lépésekkel, lehajtott fővel, szótlanul megindult visszafelé. Haza!

Talán nem is gondolt most semmire, csak érezte, hogy valami igen nagy nehézség fogja át a szívet.

Szinte észre se vette, hogy már hazaért.

Mikor belépett csendben a kapun, a szájába csordult a felgyülemlett keserősége.

— Szerencsét kívánt... — morogta halkán, azután bement nesz nélkül a fakamrába és a helyére tette a a horgászó szerszámokat.

Tett-vett még valamit. Huzta az időt.

Reggel, hogy kijött az asszony, hát csak kimeresztette a szeméit, a hogy meglátta Gergőt a kamra előtt lévő kecskelábon ülve. Valamit faragcsált.

— Hát maga?!... — szaladt ki a csodálkozó hang a száján. — Nem ment e' csukázni?!...

— Nem... — mondotta fojtott hangon Gergő.

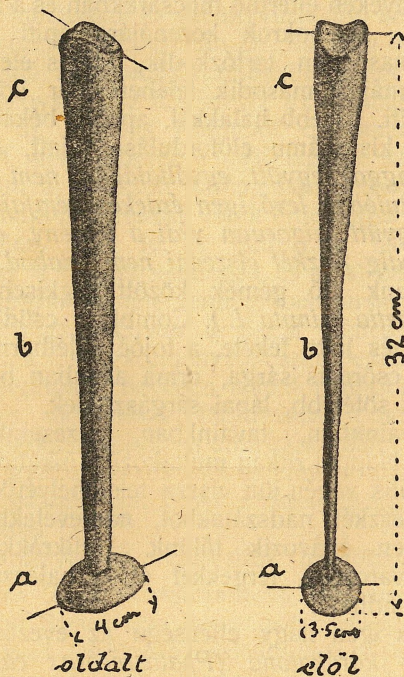
— Há' mi lelte?!...

— Meggondoltam... — szorongott a szó a száján, majd felhúzódott a helyéből és befordult a kamrába, hogy ne kelljen az asszony szemébe nézni.

Mert Gergő sohasem hazudott még életében, de most az egyszer igen röstellte az igaz szót megmondani.

csát különösen éjjel, hanem igen jelentős nagyságban, 40—50 kilós, sőt nagyobb súlyban is a *puttyogató* (kutyogató, futtyogató, buttyogató) segítségével, még pedig nem a víz fenekén, hanem annak felszínén vagy ahhoz közel nappal is horoggal. Mivel ezen fogási mód nemcsak a sportszerűség, hanem a magasabb horgászati élvezet szempontjából is első helyre tehető, én fáradságot nem kimélve megtanultam azt néhány évvel ezelőtt gyakorlatilag is. Lényege a következő:

A horgász könnyű, alacsony oldalú ladikban ül oly módon, hogy jobbkezelével felgyürt ingujjal a puttyogatót a vízbe csaphassa. Balkezelében tartja az 1.20—1.50 mélységre leeresztett horog zsinagét, melynek vége a ladikhoz van kötve. A csónak szabadon uszik a vizen; evezőt nem használunk; a víz lassan viszi lefelé, mialatt puttyogatunk. Nagy ritkán felemeljük a horgot és megnézzük, mialatt kis ideig szünetel a puttyogató is.

Puttyogató.

A puttyogató, Tolna megyében, egy fűzfából az ábra szerint faragott 32 cm hosszú szerszám, melynek talpa (a) alul ki van alig észrevehetően vájva, késszerű középső része (b) lapos, hogy zaj nélkül vágassa a vizet és fogórésze (c) felül hosszukás, kis mélyedéssel bíró, melyben jobbkezünk hüvelykujja fekszik a puttyogatósnál. Vidék szerint más-más alakú ez a szerszám. Így pl. a Dráva és Volga mentén ürestalpu, Komáromban bádognóhárral puttyogtatnak, míg más vidéken ökörszarvát használnak erre a célra. Puttyogatósnál a horgász elől bevágja a szerszám talpát a vízbe és alsó karjának egy lendületével végighasítja a vizet, mire a szerszám hátul ismét kijön a vízből. Ezt a mozdulatot akkor hajtottuk végre kifogástalanul, ha annak nyomán tiszta csengésben a „kuty“ vagy talán még találósabban a „plukk“ hangot kapjuk. Ez a hang csalja a csónak és a horog közelébe a harcsát, mely halászok bemondása szerint ilyenkor oly vehemensen támad, hogy néha elvétele a dolgot, a puttyogató ember kezét is bekapja a horog helyett.

Nem vagyunk még egészen tisztában azzal, hogy

miért reagál a harcsa erre a hangra. Némely halász azt állítja, hogy viselkedése a nemi ösztönnel függ össze, ami azonban nem valószínű, mert az ivásnak nyár elején történt lezajlása után áll be csak a puttyogásra a legjobb időszak. Mások és Herman Ottó szerint is a puttyogás a béka vízbeugrásának loccsanását és a béka hangját utánozza és a harcsa azért jön a hangra, mert kedvenc csemegéjét véli ott megtalálni. Legvalószínűbb még az, hogy a béka vízbeugrásának hangját közvetíti a víz a harcsa oldalán levő érzéki szervéhez, mely minden, a vízben végigmenő rezgést, víztömörítést szilárd testek stb. által éreztet a hallal és mert a „plukk“ még leginkább hasonlít is ahhoz a loccsanáshoz, amit a béka okoz, ha a vízbe ugrik, de semmiképp sem hasonlít a béka brekegéséhez, melyet a harcsa különben sem hallana. A puttyogató megtanulása nem könnyű. Jóideig eltart, míg a tanuló egyáltalában megtalálja az igazi hangot és ha megvan, akkor oda kell fejleszteni a gyakorlottságot, hogy minden ütésre kifogástalanul kikerüljön ugyanaz a hang, de tisztán.

A halászok ruhaszáritó kötéltre kötik a jókora horgot, rendszeren dupla águt, mely 2½ mm erős acélból készül és mérete a két horoghegy között 6 cm, szárának hossza 6½ cm. A horog fölé 10 cm-nyire felkötünk egy 35 cm hosszú és 2—2½ cm széles piros szalagot vagy kelmedarabot akként, hogy a közepén odakötve erős cérnával, annak két szára szabadon billegve leljön a horogra. 25 cm-nyire a horog fölé jön 4—6 másfél cm átmérőjű ólomgolyó, melynek az a célja, hogy szépen merőlegesen tartsa a leeresztett horgot az árral uszó csónak mellett. Horgászatkor mindkét horogra 1—1 békát vagy lóbogarat tűzünk.

A puttyogatóra a legjobb a nyári meleg és teljesen szélcsendes idő július és augusztusban. Ha lehet, készülő zivatar előtt puttyogassunk és mindig normális, tiszta vízben. Herman Ottó szerint a halász csöndes éjszakán száll lélekvesztőjére, amikor a nyári esőzések a folyókat megdagasztják és akkor puttyogat. Az én halászmérőseim nappal teszik ezt és szerintük a nap bármely szakában fogtak már harcsát, de legjobb a délután és az alkonyat.

Heintz Károly dr. német szakíró szerint* néhány évvel ezelőtt hosszas sikertelen kísérlet után a véletlen rávezette Steininger német sporthorgászt arra, hogy *orsós forgóval is meg lehet fogni a dunai harcsát*. Ragadozó önre horgászott 1920-ban egy 6 cm-es ezüsforgóval igen füllesztő meleg júliusi napon. Tudvalevőleg ilyenkor csak 2—3 arasnyira bocsátjuk a víz színe alá a forgót és úgy fogjuk az önt, mely áldozatait a víz színén uszkáló apró halak között szedi. Steininger ez alkalommal legnagyobb meglepetésére — miután két önt szárazra hozott — fogott készségével harmadiknak egy harcsát, majd nemsokára még egyet 11 kiló ósszsúlyban.

Csak a sporthorgász tudja, mily ambícióval foghatott hozzá horgászó társunk ezen szenzációs fölfedezés után a fogási módnak tökéletesítéséhez, mert nyilvánvaló, hogy egy oly cseppnyi 6 cm-es blinker nem mutatkozott alkalmasnak arra, hogy azzal 50 kilós, sőt nagyobb harcsát is fogjon. Megpróbálta tehát sorra az erősebb, nagyobb, alkalmasabbnak látszó készségeket: mindenféle konstrukciójú kis hallal és békával csalított forgót, nagyobb, erősebb fémforgókat stb. Mindhiába, úgy hogy visszatért újból a 6 cm-eshez, mellyel még

*Lásd Carl Heintz: Der Angelsport im Süßwasser, 5. kiadás, Alderburgnál. München—Berlin.

1920-ban fogott további 8 darabot, köztük egy 18 kilósat is. 1921-ben a gyakori árvizek miatt teljesen mellőzni kellett e fogási módot, de már 1922-ben ismét horgászhatott a 6 cm-es ezüstforgóval igen meleg, különösen zivatar előtti időben és pedig leginkább déli 12 és d. u. 5 óra között, néha alkonyatkor és fogott 22 drb harcsát 150 kilós összcsúlyban. Egyszer 7 darabot egy délután folyamán. Igen gyakran látott ily napokon harcsákat, amint a víz színén játszottak és vadászgattak. Ez évben is meggyőződött arról, hogy csak igen finom készség használata mellett van siker. Zsinegelőrésztként fonott selyembogárbélt használt, melyet néhány szem söréttel megnehezített és német (Wieland I¹/₂ sz.) selyemzsinógot.

Steininger azt is közölte, hogy csónakról horgászott, mert azzal jobban tudta megközelíteni a harcsák kedvenc tartózkodási helyeit és mert így, ha nehezebb darabok akadtak horgára, azokat követhette is, ha a tulsó part felé iramodtak. Ő is megállapította azt, amit mi már régen tudunk, hogy társaséletet él ez a hal és ha megállapíthattuk kedvenc tartózkodási helyüket, ott gyakran többet is kifoghatunk. A harcsa Steininger szerint is előszeretettel tartózkodik mélyebb helyeken, ahol sziklák vagy egyéb egyenetlenségek forgókat képeznek. De ily helyeken sem szabad a forgót mélyen leereszteni, mert ebben az esetben nem harap.

A harcsa igen elszántan küzd a horgon és megakadva rögtön egy erős rántással az árral lefelé iramodik. Ajánlatos 100 méter zsineget az orsón tartani, hogy ereszthessük utána és mivel a harcsa torka igen erős bőrrel van borítva, a horgot kiszakításától nem kell tartanunk. Ajánlatos azonban igen erős kis hármashorgok használata a forgón, mert a gyengék igen könnyen törnek és a hal elszabadul.

1920-ban igen szokatlan meleg idő volt még szeptember elején is. Német horgásztársunk ezen hó 9-én fogta az utolsó harcsáját. Ezentul hűvösebb éjjelek mellett a víz hőmérséklete is lesülyedt és ezzel a harcsák harapási kedve is megszűnt.

*

Ha összevetjük a puttyogatásról elmondottakat a német tapasztalatokkal, akkor kétségtelenül megállapíthatjuk azt, hogy a harcsa tiszta és normális, inkább kis vizállásnál, igen meleg, fülledt időben, leginkább zivatar előtti befelhözés mellett feljön nappal is a víz fenekén levő rendes fekvőhelyéről a víz színére, amikor meg is fogható horoggal.

Ezt a fontos megállapítást ki kell aknáznunk. Különösen a Duna-Tisza-Rába-Dráva mellett lakó vidéki horgász társainkat hívjuk fel erre azzal a kéréssel, hogy szerzett tapasztalataikat adják is közzé, megjegyezvén azt, hogy a halászok tapasztalata szerint a harcsa állóvízben nem reagál a puttyogásra. Én magam évek óta készülök a nagy harcsával való küzdelemre, lesem a Dunának nyári kedvező vizállását, de hiába. Gyakran megtörtént, hogy az időjárás és a vizállás is már-már kedvezőre készülődött és mire fordultunk egyet ismét vagy hűvösré, szelesre fordult az idő, vagy a víz zavarodott meg, úgy hogy a puttyogásra vagy az orsós forgóra kedvező összes feltételeket még eddig nem sikerült egyidőben megérem. Természetes, hogy jövő nyáron, ha az Isten megsegít, is résen leszek és kilesem a kedvező alkalmat, amikor is megtapasztalom a puttyogást és az orsós forgót is. Utóbbinál, eltérően Steininger-től, a galócaakézségemet vékony acéldrót zsinegelőrésztként (patonnyal) fogom használni, mely finomabb, tehát kevésbé látható és mégis erősebb, mint a sodort selyembogárbél.

Halastavaink fontosabb madárellenségei.

Írta: Dr. Keller Oszkár gazd. akad. rendes tanár.

III. rész. (Folytatás.)

A bakcsó igen vad, óvatos természetű madár, amely repülés közben nyakát behuzza és farka mögül alig nyújtja ki lábait s ezáltal egyéb gémeiktől igen könnyen megkülönböztethető. Halakkal, békákkal, nagyobb vízi rovarokkal és azok lárváival él és károsnak mondható.

A gémfélék között ritkábban látható a szép tollazatu *üstökös gém* (*Ardeola ralloides* Leop.), amelynek torka, szárnyai, farka, melle, hasa fehér, háta halvány rózsaszín és ibolyaszínű, torka, sörénye fehérsárga, csőre szürkés-kék, szeme és lábai sárgás zöldesbehajlók. Az öregek tarkóját szép sörényes bóbítatollak díszítik.

Ez a kipusztuló értékes gémfaj hazánkban különösen a Duna mentén, az Al-Duna árterületein, nagyobb folyóink környékén elterülő mocsarakban és a Kisbalatonban fészkel. A bokrok koronájára építi fészket és nagyobb társaságban tartózkodik. Május elején érkezik hozzánk s május második felében már költ. A telet Afrikában tölti. Kisebb halakkal, apróbb békákkal, rovarokkal él és kis számu előfordulása miatt, *károsnak a nemes kócsaggal együtt egyáltalában nem mondható. Mint kipusztulóban levő igen érdekes gémfajt, a nemes kócsaggal együtt szigorúan védi a törvény, amiért sem löni, sem pedig fészket elszedni nem szabad.*

A nálunk élő gémek között legkisebb testű a *pocgém* (*Ardetta minuta* L.). Combja a csüdíg tollas, a him fejteteje és háta fekete, a tojóé sötétbarna. Főszíne agyagsárga, csőre is sárga, orma azonban barnás, míg a hegye felé sötétebb, lábai sárgászöldek.

Mocsarainkban, tavainkban, fűzesekben igen közönséges. Nappal ritkán mutatkozik, inkább hajnalban és este. Április végén jön vissza teletőhelyéről s májusban költ. Fészket nádszálakból, nádlevelekből készíti. Szeptemberben eltávozik tőlünk. Halikrákkal, kisebb halakkal, rovarokkal, férgelkkel él, a halászatra ez is károsnak mondható.

Halaink igen nagy ellensége az evezőslábuakhoz tartozó nagy *kárókatona* (*Phalacrocorax carbo* L.) is. Majdnem ludnagyságu, tarkótollai sörényszerűen meghosszabbodottak, míg hátának mellső részén és szárnyfedőinek tollai pikkelyszerűek. Csőre ólomszürke, lába fekete, az öregek szeme körül fehér, míg a fiatalokénál sárgásfehér tollkoszoru kifejlődött. Fejébubja, nyaka, melle, hasa és hátának alja fénylőn feketészöld, evezői és farktollai feketék, szemei zöldek. Nyári és téli tollazata változik. Költöző madár, március közepén jön vissza hozzánk. Nagyon óvatos, éber s az uszásnak, bukásnak nagy mestere. Mocsaras, vizenyős helyeken, nagyobb folyók árterületein fákön fészkel. Hazánkban híres volt az adonyi sziget kárókatona fészektelepe. Igen falánk, egy-egy példány 3 kg. halat is képes elfogyasztani. Mivel tápláléka csaknem kizárólag hal, azért halastavaink környékén nem kell megtűrni.

Nagy halpusztítók a vöcskők is. Ezek sorából igen gyakran találkozunk halastavak környékén a *bubos vöcsökkel* (*Podiceps cristatus* Saund.). Ezen madár fejtetején 2 szarvszerű tollpamat látható, míg nyakán tollgallér kifejlődött. Fejteteje, tollpamatja és nyakának felső része barnás fekete, szemeinek környéke, alsó teste, nyakának alsó része fehér, míg testének felső része barnás szürke, vállán és szárnyainak közepén fehér folt látszik. Egyenes csörtöve barnás, hegye fehéres, lába zöldes sárga. A tojó színe hasonlít a himéhez, csak bóbítája és tollgallérja kisebb. (Folytatjuk.)

Tanfolyamunk lefolyása.

Az Országos Halászati Egyesület által rendezett első halászati tanfolyam, mint arról lapunk vezető helyén is megemlékeztünk, nagy érdeklődés mellett folyt le január 25, 26 és 27-én a m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás helyiségeiben.

Mint vendégek, illetőleg az Orsz. Halászati Egyesület választmánya képviselőjében, megjelentek: *Báró Szurmay Sándor* tábornok ny. honvédelmi miniszter, *Répassy Miklós* ny. földművelésügyi államtitkár, *Kuttner Kálmán* miniszteri tanácsos, a földművelésügyi miniszterium halászati osztályának vezetője és *Fischer Frigyes* miniszteri osztálytanácsos, az Országos Halászati Egyesület titkára.

Az Egyesület elnöksége nevében *Répassy Miklós* alelnök üdvözölte a megjelenteket, s a tanfolyamot megnyitván, átadta a szót *Lindmeyer Antal* kir. adjunktusnak, a m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás helyettes vezetőjének, miután *Dr. Korbuly Mihály* kísérleti ügyi igazgató, az állomás vezetője betegsége folytán távolmaradni kényszerült. *Lindmeyer* az állomásvezető helyett ismertette az állomás feladatait és immár husz éves működését, majd átadva a szót lapunk szerkesztőjének, a tanfolyam a halászati biológiával kezdődött és mind a három napon keresztül élénk érdeklődés mellett programszerűen folyt le. A tanfolyam látogatói annak befejeztével a magas vendégek és az előadók tiszteletére a budai *Hoffmann*-féle vendéglőben társas ebédet adtak, amelyen *Agatsin Gyula* a Szent Benedek rend ölbői uradalmának jószágkormányzója szép beszédben köszönte meg a hallgatóság nevében a tanfolyamot rendező egyesületnek és előadóinak fáradozását, melyre *Répassy Miklós* pohárköszöntőjében ama kapcsolatot méltatta, mely a halászat gyakorlati művelői és elméleti munkásai között mind szorosabbá válik. Az ebéden megjelentek sokáig elbeszélgettek.

A tanfolyamon résztvettek névsora a következő:

Agatsin Gyula, jószágkormányzó, Ölbőpuszta. *vitéz Bajnok Mihály*, erdész, Somogyfajs. *Barta Lipótné*, halkerskedő, Budapest. *Benkő Pál*, gazd. főfelügyelő, Gödöllő. *Boksay György*, főerdész, Somodor. *Boross György*, erdőmérnök, Somogysárd. *Bozóky Péter*, halászmester, Szolnok. *Csikváner Ernő*, földb., gazd. főtanácsos, Budapest. *Faragó Lili*, Bonyhád. *Fábry Béla*, tisztviselő, Budapest. *Ferenczy László*, áll. vízmester, Budapest. *Fodor Jenő*, kir. földmívelésiskolai igazgató, Somogyzentimre. *Friedmann Árpád*, okl. mérnök, Budapest. *Gottescha József*, tógazd. intéző, Simongát. *Heincz Antal*, okl. gazdatiszt, Iharos. *Horn József*, áll. vízmester, Budapest. *Horner Miklós*, egyet. hallgató Budapest. *Isgum Ferenc*, halászmester, Paks. *Dr. Karczag József*, gazdálkodó, Baracs. *Iovag Kern Rezső*, m. kir. jószágfőfelügyelő, Kisbér. *Klein Frigyes és Fia*, halászmesterek, Szob, Hont megye. *Nyirő Károly*, Gödöllő. *iff. Oekonomo György*, intéző, Vrászlő. *Paluzsa László*, r. t. igazgató, Budapest. *Pesty Károly*, hg. Esterházy hitbiz. ker. intézője, Csorna. *Pisztel Ferenc*, erdész, Székesfehérvár. *Pöschl Nándor*, urad. ellenőr, Jutas. *Rajczy Géza*, mezőgazd. kamarai titkár, Kaposvár. *Ring Pál*, gazdálkodó, Kaposvár. *Rutich Gyula*, urad. intéző. Patosfa, u. p. Némethad. *Schindler Milán*, urad. főszámvevő, Lesencze-Istvánd. *Séra János*, halászmester, Szolnok. *Strém Dénes*, birtokbérelő, Szentlászlópuszta. *Szarka Géza*, jószágfelügyelő, Bicske. *Techet Róbert*, r. t. igazgató, Budapest. *Tóth József*, Körösszakád. *Ujváry Jenő*, főerdész, Bicske. *Várady László*, főhadnagy, Szentes. *Dr. Vladár Nándor*, intéző Nagyláng. *Zsoldos László*, r. t. igazgató, Szentes.

Őszintén kívánjuk, hogy a tanfolyamon hallottak és tapasztaltak mindnyájuknak minél több haszonnal értékesíthetők legyenek!

TÁRSULATOK — EGYESÜLETEK.

Az Országos Halászati Egyesület f. évi január hó 23-án választmányi ülést tartott, melyen jelen voltak: *Báró Inkey Pál* alelnöke alatt *Répassy Miklós* és *dr. Dobránszky Béla* alelnökök, *Corchus Zoltán*, *Csörgey Titusz*, *Hirsch Géza*, *Iklódy-Szabó János*, *Kócsy Imre*, *Kuttner Kálmán*, *Löwenstein Emil*, *dr. Lukács Károly*, *dr. Mócsy István*, *Purgly Pál*, *Szalkay Zoltán*, *Szurmay Sándor*, *Végh János*, *Zimmer Ferenc* és ifj. *Zimmer Ferenc* választmányi tagok.

Távollétüket kimentették: *Darány Ágoston*, *dr. Goszthony Mihály*, *dr. Hirsch Alfréd*, *dr. Korbuly Mihály*, *Schwartz Izidor*.

Elnök a megjelent választmányi tagokat üdvözölve, felkéri a titkárt, hogy a választmányi ülés napirendjét ismertesse.

1. Titkár jelenti, hogy az Egyesület december hó 17-én a m. kir. államvasutak igazgatóságához beadványt intézett a halszállítások részére érvényben levő kedvezményeknek 1926. évre való meghosszabbítása iránt. Ezen beadványra az államvasutak részéről az a válasz érkezett, hogy az élő és jegelt halakra, valamint a halivadék és anyahalakra fennálló kedvezményeket 1926. évre is érvényesítették.

Tudomásul szolgál.

2. Titkár jelenti, hogy az Egyesület részéről a Jugoszláv transitó forgalommal kapcsolatban kért vasuti kedvezmény ügyében a kereskedelemügyi miniszter 1925. sz. alatt válasz érkezett. Ezen válasz szerint a kért kedvezmények nagy része teljesített, más része azonban dacára annak, hogy a teljesítés a földművelésügyi miniszter számára kilátásba helyeztetett, nem volt teljesíthető. A válasz egyik fontos része azt tartalmazza, hogy a hazai tenyésztési halat a Jugoszláv hallal szemben nem kívánja a kereskedelemügyi miniszter előnyben részesíteni, csupán aziránt intézkedik, hogy a magyar hal a jugoszláv hallal szemben díj-szabásilag hátrányosabb helyzetben ne legyen. Ilyen elvek mellett engedélyeztetek a kért tarifamérsékléseket. A halszállítványokhoz szükséges viz szállításáért fizetendő fuvardíj, valamint a helyi érdekű vasutakkal való forgalom díjszámítása a kereskedelemügyi miniszter értesítése szerint tárgyalás alatt áll és a közel jövőben előreláthatólag méltányos megoldást fog nyerni.

A választmány beható tanácskozás után akként döntött, hogy a kérdés további fejleménye figyelemmel kísérendő s amennyiben szükségesnek látszik, az Egyesület újabb lépéseket fog tenni.

3. Titkár jelentést tesz az Egyesület anyagi helyzetéről. E szerint az 1925. évi nyers mérleg keréken 4.100,000 K. hiányt mutat.

A hiány fedezésére vonatkozó tanácskozások eredménye az volt, hogy a Haltenyésztő r. t., a Tógazdaság r. t., a Balaton Halászati r. t. jelenlevő képviselői egy-egy milliót, *Zimmer Ferenc* választmányi pedig saját személyére 300,000 K. önkéntes adományt ajánlottak fel. A további hiány fedezésére a választmány akként döntött, hogy amint ez már a múltban is volt, a halászati társulatok területük arányában önkéntes adakozásra hívandók fel, annál inkább, mert egyrészt a tógazdaságok áldozatkészségüknek már többször tanujelét adták, másrészt pedig az Egyesület fennállása és a hivatalos közlöny fenntartása a halászat érdekei szempontjából feltétlenül szükséges. Az önkéntes adomány nagysága a társulat kiterjedésével lenne arányban.

4. Titkár bejelenti, hogy az egyesület által hirdetett halászati tanfolyam igen szép eredmény elé néz, amennyiben több mint 30-an jelentkeztek a tanfolyam hallgatására. A jelentkezők névsorát a Halászat már közölte, a tanfolyam megtartásáról pedig annak idején jelentés fog tétetni.

A választmány a bejelentést örömmel veszi tudomásul.

5. Titkár felolvassa *dr. Mikecz Károly* választmányi tagnak az Egyesület elnökségéhez intézett levelét, amely szerint elfogultsága megakadályozza abban, hogy a választmány tevékenységében részt vehessen, miért is választmányi tagságáról lemond.

Elnök méltatva a lemondó választmányi tag buzgalmát és értékes működését, a választmány nevében sajnálattal veszi tudomásul a lemondást. A választmány egyébként akként határozott, hogy a megüresedett választmányi taghely betöltése iránt a tavaszi közgyűlésnek előterjesztés teendő.

6. Elnök bemutatja *Bobrik Arno* varsói követségi titkár levelét, melyben az Egyesületnek megköszöni azt az átiratot, melyet a lengyel vámtarifa tárgyalása alkalmából az Egyesület hozzá intézett.

Tudomásul szolgál.

*

A választmányi ülés után a választmány tagjai ünnepi vacsorára gyűltek össze, melyet a halászati törvénynek a nemzetgyűlés részéről történt elfogadása alkalmából tartottak.

F.

Élményeim egy vacsorán.

A társaságbeli emberrel megesik néha az a malőr, hogy vacsorára hívják. Ezek a vacsorák lehetnek kedélyesek, baráti körben fesztelenek és lehetnek konvencionálisak, melyeken az ember embertársa rabja lesz. Nos az a vacsora melyről én írni akarok — igaz, hogy felszólításra, — kellemesen kapcsolta össze a két végetet és halásztársadalmunk demokratikus felfogásának hű képét adta.

Volt ott arisztokrata, bankár, magas állami funkcionárius, haltermelő és szerény de tapasztalatokban gazdag kereskedő. Mindegyik tudatában volt saját értékének és ama megdönthetetlen ténynek, hogy összeségükben az ország egy gazdasági ágazatának méltó és nagy fajsúlyu képviselői. Meleg szeretettel vették egymást körül, szinte vetélkedtek abban, ki legyen a másikhoz kedvesebb és szeretetreméltóbb. Egy nagy családhoz hasonlított az egész, mely családban soha nincs veszekedés és amely családban azon igyekszik minden egyes családtag, hogy saját érdekeit közösen, vállvetett munkával védje és a nagy cél érdekében munkálkodjék.

A családfő ma is sima volt és tekintélyében erős. A két iker-testvér egymást el nem hagyták és náluk csak azt kifogásolom, hogy nem egyformán öltözködnek, pedig az egyik elismerten szép fiú. Nos és a család szemefénye a kis piros-pozsgás Kálmánka oly boldog volt, hogy a vacsora során az egyik haszontalan azt merte mondani . . . „alig áll már“ t. i. a lábán.

De minden egyes résztvevővel nem tudok foglalkozni, mert ha véletlenül egyet nem veszek tollam hegyére, még harag lesz a vége.

Ezért tehát kronologikus sorrendben, szigorúan az etikett szabályaihoz alkalmazkodva, írom meg a vacsora történetét.

Először is mi adott okot a vacsorára? (Ok? Istenem, mondaná Kálmánka „Ok, hogy enni kell, még pedig jól és sokat“) Okot a parlament adott. Meghozta az új halászati törvényt, melytől halásztársadalmunk oly sokat vár. Új élet és szebb jövő hajnalán vagyunk. Az ébredést a vacsorával kezdtük meg. Meghívtuk magunk közé elsősorban a parlament egyik kiváló reprezentánsát Marschall képviselő urat, ki el is jött és a családfő melletti főhelyen azt hiszem elég jól érezte magát. Azután az állami titkárok sora következett, hozzájuk számítom a nem méltóságos miniszteriálisokat is. Mind egytől egyig jó képű ur, nagyszerű szónok és ha kell, kabaré művész.

Az okot elhagyva menjünk egy házzal tovább és érkezzünk meg a vacsora színhelyére. Gundel-Royal régi jó hely . . . Külön terem. A történelmi nevű termen át a sokat váró vacsorázót a szomorú nevű Magyar-terem várja. Nagy patkós asztal, szépen terítve. Gyülekezünk. A mór teremben hangosabb a szó és füstösebb a levegő. A ser és a scherry járja. Hiába, gavallérok a házigazdák. Magyar scherry nem is jó, hollandus kell, mert az drágább. . . Végre leülünk, mert jön a vacsora. Nahát erről jobb nem is beszélni. „Csupa előétel, semmi kompakt gastronomiai remek“ „csak hal van? Nekünk ősi halászsoknak most is halat kell ennünk“ és így tovább. A kezdet rossz, gondolom magamban. A kritikus emberi lélek megint okvetetlenkedik.

A leves, nahát ez elmaradhatott volna. Ponty vörös borban. Nem is olyan rossz. Harcsa rántva, nagyon jó csak egy baj van, hogy egy bizonyos indiszkréción folytán származása elárultatván, egyes résztvevőknél orrfintorgást váltott ki. Végre elértünk a vacsorának legjobban sikerült ételéhez. . . Ezután . . . igen ezután ami következett az egyenesen idegtépő volt. Dikciók végeláttatlan sora. Olyan volt a társaság mint egy országházi együttes. Persze a régi jó időkől, mikor még a nemzetiségiék is lármázhattak. Most is élt a szólásszabadsággal egy tót atyafi, de mentségére legyen mondván, igen ötletes volt és rajta igen sokat mulattunk.

Következett az asztalbontás és a lelkek tisztulása. Értem ez alatt a tekintélyes urak egynémelyikének elpárolgását. Maradtunk mi fiatalok és egynehány magát fiatalnak érző ur. Anekdoták

következtek, elmés és sikamlós eresztések. Általános jó kedv, mintegy feledtetve a ma sivárságát. Ez kell nekünk jó Magyarok, nem a holnap gondolata, mely ismét a rögös utra visz és feledteti a tegnapi derűs perceit.

Nem folytatom, mert amint látom komolyodom, erre pedig nem kaptam megbízást. Adieu tehát kellemes est és Ti vig cimborák, hadd jöjjön a legközelebbi vacsora.

iff. Z. F.

VEGYESEK.

Személyi hír. A Kormányzó Úr Öföméltósága *Kuttner Kálmánt*, a földmivélsügyi minisztérium halászati osztályának vezetőjét valóságos miniszteri tanácsossá kinevezni méltóztatott. Midőn ezt örömmel tudatjuk olvasóinkkal, őszintén kívánjuk, hogy Öföméltósága az ország halászati igazgatásának élén számos évig jó egészségben működhessen.

Sporthorgászati apróságok.

A galvándrótpatony összekunyorodása.

A sporthorgászok igen nagy bosszuságára a patonyként vagy zsinegelőrész gyanánt használt és finom, rozsdamentes fém-szálakból fonott galvándrót már az első használat után ugy összekunyorodik, összecsavarodik, hogy mint hasznavehetetlent félredobjuk. Ezen a bajon még ideiglenesen sem segítünk azokkal az eljárásokkal, melyeket német szakírok ajánlanak, vagyis: 1. hogy az összekunyorodott galvándrót egyenesen kihuzva jól beviaszkoljuk és azután spirituszlámpa felett lassan ide-oda végighuzzuk, avagy 2. hogy a kifeszített galvándrót „Tinol“-lal (folyékony forrasztóanyaggal) gyengén bekenjük és azután egy a spirituszlámpán hevített dróttal végigsimogatjuk, hogy az olvadt Tinol behatolva a galvándródba azt egyenesen megszilárdítsa.

Muzsa Gyula barátomnak egy nagyszerű eszméje ezt a bajt gyökeresen és egyszerűen orvosolja és pedig a következő eljárással: Az összehúzódtott galvándrót kihuzva egyenesen lefektetjük egy nem tulsima lapra, deszkára, kéreppapírlapra vagy asztalra, azután pedig rányomunk a kiegyenesítendő drótrésre egy ugyanilyen lapot, mondjuk egy vászonkötésű könyvet és eleresztve most már a drót mindkét végét a könyvvel jól megnyomva a drót előre-hátra gyurjuk azt. Öt-hatszori ide-oda hempergással a drót ismét oly egyenes lesz, mint amilyen új korában volt. Hosszabb drótdarabot fokozatosan végighaladva rajta egyenesítünk ki; ez esetben azonban nagy segítség az, ha másvalaki fogja mindig a drót két végét, amelyeket csak akkor ereszt el, amidőn már kezdjük a gyurást.

Ha a galvándrót az egyes szálak egyenlőtlen nyújtása folytán későbbi használatkor ismét összehúzódik, sikerrel ismételhettük fenti eljárást, mely mindannyiszor helyrehozza a helyükből kimozdított egyes finom sárgaréz szálakat.

Rézdrót, acéldrót gimppatony.

Óva intünk mindenkit, hogy *tömör sárgaréz- vagy vörösréz-drótot* használjon patonyként a rablóhalakra való horgászatnál, mert igen keserű tapasztalatok árán — jelesen többkilós halak elszabadulása révén — győződöttünk meg arról, hogy az ilyen drót hajlékonysága dacára igen könnyen törik el azon a helyen, ahol a horog szárát elhagyja, ha nincs módunk arra, hogy a halat előbb kifárasztjuk. Ez pedig lehetetlen, ha hináros vízben vagy a nád szélén akad horogunkra mondjuk egy szép csuka, mely rögtön bemenekülne oda, ha engedjük. Érszak alkalmazásánál ugyanis a nagyobb hal elkezeredetten védekezik és utolsó eszközként már lábunk előtt a maga hossztengeje körül kezd oly gyorsan perdülni, hogy a drótot a patony végén alkalmazott forgó dacára is gyakran lecsavarja és a csupasz horoggal elszabadul. Két többkilós csukám szabadult le ezelőtt néhány héttel ily módon, egynél pedig akkor törött le a horog a drótról, amidőn a hal már a szákbán; tehát biztos helyen volt. A szilárdabb patony nyelv (csuka) horognál azért célszerű, mert az eleven csali halacska nem tud folytonos uszkálásával összegabalyodni a zsinegelőrészszel. Ezért használtam én az erős galvándrót mellett próbára tömör rézdrótot is, mely azonban nem vált be. Német szakírok a csomózást is eltűró hajlékony, tehát puha, oxidált egyszerű *acéldrótot* ajánlják 0.4 mm. erősségben csukára és galócára, 0.3 mm. erőset pedig pisztrángra. Még nem próbálhattuk ki sem ezt, sem pedig a finom acélszálakból sodort és szintén kár nélkül csomózható *punjadrótot*, melyet Angliában hoztak forgalomba. A *gimppatonyt* (sejmmag, fém-dróttal szorosan csavarva, mint a bögő hurja) körül soha szívesen nem alkalmaztuk, mert a selyem megbízhatóan nem száradhat meg és nem győződhetünk meg többszöri használat után annak használhatóságáról. Kissé vastag is, ha megbízható erőset veszünk.

Tinolforrasztás.

A Tinol szürke pépszerű forrasztóanyag, melyet zsebkésünk kis pengéjével csipetnyi mennyiségben reákengetünk a forrasztandó drótra vagy fémre és forgatva égő gyufa fölé tartunk, míg a meggyulladt forrasztóanyag elégett. Az egész néhány pillanat műve és kész a szép forrasztás. Galóca forgós készségeim hármashorgait a boldog békeidőben mindig ezzel forrasztottam galvándrótra és soha baj nem történt vele tartós és igen sikeres használat dacára. A múlt évben azonban egy 1½—2 kilós ragadozó ön szárazra hozásánál megtörtént az, hogy már amidőn a halat kezemmel meg akartam fogni, tehát utolsó menekülési kísérleténél eltörött a galvándrót épp ott, ahol a forrasztás kezdődött és a hal a földre esett. Azóta kissé megingott a bizalmam a Tinolal szemben, mert nem tartom kizártnak azt, hogy a forrasztás nagy melege a galvándrót minőségét (esetleg a tömör drótét is) lerontja. Kérjük horgászó társainkat, hogy esetleges ebbeli tapasztalataikat velünk közölni sziveskedjenek.

Báró Szurmáy Sándor.

Árjegyzés. A halbizományi és halértékesítő r. t., valamint a Zimmer Ferenc halkereskedelmi r. t.-től nyert értesülés szerint a *nagybani* árak 1926. évi január hó folyamán *kilogrammonként* a következők voltak:

Élő ponty	25 kgr.-on felül	30.000 — 35.000 K
	15 — 25 kg.-ig	28.000 — 30.000 "
	10 — 15 "	26.000 — 28.000 "
	05 — 10 "	22.000 — 26.000 "
Jegelt ponty	nagy	20.000 — 25.000 K
	közép	18.000 — 20.000 "
	kicsi	12.000 — 16.000 "
Fogassüllő	17 kg.-on felül	75.000 — 90.000 "
	10 — 17 kg.-ig	70.000 — 75.000 "
	03 — 10 "	50.000 — 70.000 "
Harcsa	10 kg.-on felül	50.000 — 80.000 "
	50 — 100 kg.-ig	40.000 — 75.000 "
	20 — 50 "	30.000 — 55.000 "
Csuka	nagy	25.000 — 35.000 "
	kicsi	15.000 — 25.000 "
Kárász élő		15.000 — 22.000 "
Balatoni őn		16.000 — 25.000 "

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

360 hold verőcei halászterület örök áron eladó. Bővebb felvilágosítást ad Török József Szigetszentmiklós, :: Árpád-liget 6. szám alatt. ::

Haltenyésztők figyelmébe!

Mindennemű és mennyiségű élő és jegelt halat legmagasabb napi árban veszek.

PIRONCSÁK ANTAL

halászmester

KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

Telefon: József 46—27.

HALTENYÉSZTŐ és HALKERESKEDELMI R.-T.

Eladunk és vásárlunk 1 és 2 nyaras nemes, gyorsnövésű, továbbtenyésztésre :: alkalmas pontyivadékokat. ::

Nyomban szállítható anyaggal rendelkezünk. Szállításokat garancia mellett vállalunk.

BUDAPEST V., BÉLA-UTCA 8. SZ.

EGYNYARAS NEMES PONTYIVADÉK

vráslói tógazdaságból származó tenyészhalak ivadéka, összesen 1,000 kg, darabonként tízdekás súlyban,

KAPHATÓ A

FÖLDBÉRLŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG PÉLPUSZTAI FŐINTÉZŐSÉGÉNÉL

SZABADHIDVÉG, SOMOGYMEGYE

F. W. LÜHRIG A.-G. GÖTTINGEN SPORT- ÉS HORGÁSZÓ-ESZKÖZÖK GYÁRA

Világos és sötét bambusz-, Hickory-, Grenhart- és gerelyfából készült, valamint Tonkin-horgászbötkök, dobó-, fonó- és csukahorgászásra szolgáló hasított horgászbötkök, fa- és fémcsevék, olasz és közönséges fonócsalik, mesterséges csalétek halak és legyek, mindenfajta pedzók és horgok, elsőrendű kender- és selyemhorgászszinorok, halaskosarak és vedrek, kender- és drótszakok stb. különleges gyártása.

KÉPES ÁRJEGYZÉKET KIVÁNATRA, MINTÁT SZÁMLA ELLENÉBEN KÜLDÜNK. KÉPVISELŐT KERESÜNK.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI R.-T.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
Telefon 79—46. és 113—52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
Telefon nappal: József 48—48, éjjel: Budafok 123.

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tógazdaságainkból kitenyésztett gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyagpontyokat.

HALÁSZHÁLÓK

legjobb minőségű, 3—2-sodratú, hosszú-szálú kenderfonalból készült, úgyszintén, halászkötelek, inslég, horog, halászcérnák készen és megrendelésre kaphatók.

HIRSCHFELD ÁRMIN

DEBRECEN, JÓZSEF KIR. HERCEG-U. 38.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, parafa-alattság, reb-zsinór

minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:
IV., Ferenc József-rakpart 6-7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között.

Telefon: József 61-48.

Fióközlet:
VII., Thököly-út 16.

A Keleti pályaudvar indulási oldalával szemközt.

Telefon: József 61-17

Halászati és gazdasági felszerelések:

Központi iroda:
BUDAPEST,
V., Alkotmány-utca 20.

halászcsonakok, haltartók, csónakbarkák, apacsutok, nádvagókések, csákyák, húzó- és kormányvezetők (kőrifából), sport- és luxuscsonakok, evezők. **Kötélárúk:** ruhaszáritókötél, rudalókötél, nyakló, marha- és borjúkötél, istráng, szántógyeplű, nyereg stb. gyártása és eladása

Az árúk kiválóságáról személyesen meggyőződhet!

HIRMANN ISTVÁN IPARTELEPEI VÁC

Telefon: 179-51.

KÓSDI-ÚT 52.

• (Vasút mellett.)

• TELEFON 72.

Kérjen árajánlatot!

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

BUDAPEST
KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON { Közp. Vásárcsarnok: József 48—94.
Iroda Vámház-körút 13. " 35—39.
Fiók-üzlet József-tér 13. " 150—65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

HALNAGYKERESKEDÉS

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.

BUDAPEST

TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06.

ÁRUSÍTÓ HELY:
IX., KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

KÖZPONTI IRODA:
V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEP ÉS IRODA:
IX., CSARNOK-TÉR 5. SZÁM.

TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tógazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tógazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.